

Apropó, eltévedt ló

Csontos a hajam: múltas, antik.
Rég nem vagyok eladósorban.
Úgy akarok öltözni, mint egy templom.
Mondjuk jövőtől intakt blúzban,
ünnepélyes múltban;
de elkalandozok, felejttem a folytatást,
félbehagyom a próbababát.
Aztán mégis találok valamit,
de nem találok az apropóját.
Korábban nem volt ilyen,
mindig volt apropó,
mindig fontos volt.
Most már csak az van: hogy volt.

Letépném arcomról a tegnap tapétáját,
de nem enyves a kezem, más a baj velem.
Repdes. Nincs súly, mi lekötözze,
lepányvázza az eltévedtet.
A nyeretlen, kétéves foltok is csak híznak.
Régen az arcomon voltak,
aztán lehúzódott mind, mint Wartburg
a nyugati, szuperszonikus forgalomban.

Temető

*„kiderül, hogy a mennyország is lent van,
és nem fent, ahogy tanultuk”*

(Bólya Péter)

A szem kerek váróterem.
Könnyű eltévedni benne,
mint itt, a felravatalozott,
volt erdőben.

Fekszik az ember, mint a baba,
szappanszínűek a sírok,
esni fog, eldől a fény, habzani fog.

Uzonyok nőnek a fán,
nem mondom, hogy könnyű
itt levegőt venni.
Kivágnám az ember fáját.

Alig látok valamit, mindegy,
egy kis égbolt elég mára.
Egy lámpagyújtogató kéne,
ki körbejárna minden este,
szürke ruhában, szürkületben,
hosszú, sárga fejű bottal.

Nem mondom, hogy keresem,
de a taxisárga szorongás már
darab ideje túráztat, kocsikáztat.
Csak a lázlámpám ég,
ilyen fénynél kiderülhet:
lent van, ami fent volt.
De mennyire lent? És mi van,
ha elszabadul a menny?
Az mit is jelent?

Egyke csillag

Sírbőrrre tetovált nevek közt
követem a fény lámpatestét.
Visz a taxisárga szorongás,
összemosódnak a dolgok:
nem a földön áll, nem délibáb,
talán nem is lámpa, mégis hív:
temetetlen, testvértelen test,
a szürkületben már teljesen
nem tudom kivenni;
lánykori lámpa, ma már csillag,
nem tudom levenni.

Kár rád a szín

Minek bújsz vörös posztóba?
Kár rád a szín, ha mocskos rajtad.
Ezt mondtam a hatalomnak.
Félre is tettek, mint egy blúzt.

Teltek az évek, korcsok és telivérek.
Minden éjjel dörömböltek a szekrényben.
Engedj el, Dédi, mert szabadok vagyunk,
mondták, és egyszer csak, nagy soká:
kijöttek. Egyesével kezét fogtak,
mert nem akartam, hogy csókoljanak.
Aztán naftalinba tettek, és elmentek.
Zsabósok, pamutok, pepiták, kreppek.
Elmentek a blúzok.
A zsabósat is hogy szerettem.
Elengedtem egy egész zárt osztályt.
Végre szabadok a blúzok.

A helyükön fekszem.
Ami voltam: nincs itt.
Nem tudom, ki az, ki
csitít.

Kérlek, láz, ne légy nagy, menj össze.
Átölelek egy mackót.
Puhább, mint bármely pirulám.

Felhős az üveg, amit a számhoz tesznek,
erre emlékszem, ez az utolsó éber kép,
aztán már felhő vagyok, felső;
súlyavesztett brokát, könnyű,
öreg bárány, egetverő garbó.